

פחד דוד



פרשת
פקודי

ב' אדר ב'
תשע"ו

805

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 17:09 | 17:24 | 17:15 | 17:27

מוצאי שבת 18:22 | 18:24 | 18:23 | 18:24

רבינו תם 19:02 | 18:59 | 19:01 | 19:02

משכיל לדוד

חובת עריכת חשבון נפש

במודע, ועל כן גם אם האדם נוהג כרשע גמור, אין אנו יודעים מתי יבוא יום והוא יתעורר לידי תשובה וישוב בכל ליבו אל אביו שבשמים.

ראיה לדברים ניתן להביא מכך שישנם אנשים רבים שבמשך כל השנה כולה חיים חיי הפקרות ואין כל קשר בינם לבין היהדות, עם זאת רואים שאותם אנשים למרות ריחוקם מן התורה והמצוות, ביום כיפור הם צמים ומגיעים לבית הכנסת, מציאות אשר מוכיחה על שורשים יהודים הממשיכים לפעום בקרבם. ובהיות ששורש זה קיים בכל יהודי הגם שעתה הוא רחוק עד מאוד מכל דבר שריח יהדות נודף הימנו, אין אנו יודעים מתי יתעורר ליבו לאביו שבשמים וישוב הוא בתשובה שלימה.

ישנו סיפור מוכר אודות הבעל שם טוב הקדוש זיע"א סגורם של ישראל. באחד הימים הלך הבעל שם טוב ברחוב ופגש יהודי המנותק מאורח חיים יהודי, כששאלו הבעל שם טוב מה שלומך השיב לו היהודי - ברוך ה'; מיד שב ושאל אותו הבעל שם טוב פעם נוספת מה שלומך, ושוב פעם השיב לו היהודי - ברוך ה'. משחזר הדבר על עצמו מספר פעמים, תמהו תלמידיו של הבעל שם טוב מדוע הוא שואל שאלה זו פעם אחר פעם, בזמן שהתשובה כל הזמן חוזרת על עצמה. השיב הבעל שם טוב הקדוש לתלמידיו, ראו, מי כעמך ישראל, למרות שיהודי זה מנותק מכל סממן של יהדות, למרות כן הרגש היהודי ממשיך לפעם בקרבו בזה שברכת ה' שגורה בפיו והוא מיחס את הרגשתו הטובה לקב"ה.

ומתוך שהאדם עורך חשבון נפש בינו לבין עצמו, יכול הוא להגיע לידי התעוררות גדולה, והגם שעתה הוא רחוק מהקב"ה, בכוח חשבון הנפש שהוא עשה לקרבו חזרה לשורשיו המקוריים ולהשיבו אל ה' יתברך. ומשום שידע משה רבנו שנצח ישראל לא ישקר ובכל יהודי קיימת נשמה טהורה שבכוחה להשיבו אל דרך המוטב, על כן חש צורך ללמד את ישראל מוסר השכל שחשבון נפש לאדם הוא דבר הכרחי וקיומי, היות ובכוח חשבון זה לעוררו על טעויות שעשה ולגרום לו לחפש דרך תיקון. ובזה שהאדם עורך חשבון נפש, כשם שמשם ערך סיכום כולל לכל התרומות שניתנו מבני ישראל, זוכה הוא שהקב"ה יעניק לו סיעתא דשמיא ויעלהו במעלות התורה והיראה עד שיחשב הוא כ'המשכן'. אך אדם שברום לבבו חושב עצמו כ'המשכן', שאינו זקוק לשום חשבון נפש ותיקון המידות, אדם שכזה הקב"ה ממחר להראותו את מקומו האמיתי עד שאפילו בשם משכן קטן אינו יכול להיקרא בו.

ומתוך שהאדם יגלה אחריות כלפי עצמו ויחפש בינו לבין עצמו באילו תחומים ביכולתו להשתפר ולהתעלות, יזכה הוא שמן השמים יסיעו בידו וירוממוהו מדרגת 'משכן', לדרגת 'המשכן' בה' הידיעה.

"אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה עבדת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן" (שמות לח, כא)

חז"ל אומרים (תנחומא פקודי ה) שלאחר שנאספו כל התרומות מעם ישראל עבור הקמת המשכן, משה רבנו ערך סיכום כולל של כל התרומות שנתקבלו, על מנת להודיע לעם ישראל כמה נתרם מכל דבר ודבר. וכגון זה אף גבאי בית הכנסת העורך מגבית, נוהג להביא את נתוני המגבית לעיני הצבור, דבר אשר מעורר את אמון הציבור ומודיע להם לשם מה כספם נתרם ולאיוזו מטרם הוא הוקדש. ואמנם מובן הדבר עד מאד מדוע נוהג שבעולם להעניק קבלה לאחר קבלת תרומה, וכן להודיע לצבור את השימוש שנעשה בכסף, אך קשה מפני מה בני ישראל היו צריכים שמשה יודיע להם לשם מה הוקדש כספם, הרי משה רבנו היה מנהיגם של ישראל והיה בבחינת עיני העדה, ואם כן ברי הוא שהכסף שהופקד בידיו הלך אכן למטרות הראויות וחלילה לא נלקח בעבור משה. ולאור זאת יש להבין מפני מה ראה משה לנכון לערוך סיכום כולל של כל התרומות שהופקדו בידו, וביתר, היאך עם ישראל לא מחו בידו על רצונו זה.

חז"ל אומרים (תנחומא פקודי ז) שכאשר משה רבנו ערך את סיכום כל התרומות שניתנו על ידי העם, בני ישראל שמו לב שחסר סכום מסוים שלא נכלל במאזן ולאחר שהאירו את עיני משה הוא ערך חישוב נוסף, עד שאכן נודע לאן כל פרוטה ופרוטה הלכה והוקדשה. ועל דברי חכמים אלו יש להקשות, כיצד משה רבנו הגיע לידי טעות זו ורק לאחר שהתפלל לה' שיגלה את עיניו תפילתו נענתה וזכה להבין להיכן הלכה כל תרומה ותרומה.

ונראה להשיב שטעות זו של משה היא בבחינת מוסר השכל לדורות - שכל אדם ולו הצדיק והמרום ביותר הינו בן תמותה ומשום כך ביכולתו לטעות מידי פעם בקיום מעשיו. והנה גם משה רבנו שהיה צדיק נשגב ומורם מעם שזכה לעלות למרום ולדבר פה אל פה עם השכינה הקדושה, הגיע לידי טעות ולא התבייש להודות בטעותו, ואם משה רבנו בדרגתו ובמעלתו הגיע לידי טעות בחשבון כדרך בני אדם, קל וחומר שאנו הקטנים יכולים לשגות מידי פעם, ולכן מוטלת עלינו החובה להכיר בחולשה זו ולערוך חשבון נפש מידי פעם בפעם, כדי לבדוק היכן טעינו וכיצד ניתן לתקן הדבר.

התורה משולה לעץ כפי הנאמר (משלי ג, יח) 'עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר'. יש להבין מה הקשר בין התורה לעץ עד שהשווה הכתוב זה לזה. וכאשר הררתי בדבר נזכרתי לפתע שכאשר הייתי ילד חתכתי עץ מסוים עד שלא נותרו בו עלים, לתומי חשבתי שבמעשי זה גזרתי על העץ דין מוות, אך להפתעתי כעבור מספר חודשים העץ קם לתחייה והתחיל להצמיח עלים ירוקים ורעננים מחדש. וזהו אם כן הקשר בין התורה לעץ, שכשם שטבע העץ לחדש עצמו ולהצמיח עלים בכל פעם מחדש גם אם כרתו את ענפיו, מכל מקום אם לא פגעו בשורשיו הוא יכול להחיות עצמו מחדש ולהצמיח עלים רעננים. כגון זה אף התורה קיימת בכל יהודי ויהודי בין במודע ובין שלא

הילולא דצדיקיא



- ב - רבי ישראל אלטר מגור
- ג - רבי אליעזר די אבילה
- ד - רבי יוסף אבוהצירא
- ה - רבי חיים אבולעפיא
- ו - רבי ישעיה אזולאי
- ז - משה רבינו ע"ה
- ח - רבי אליהו הכהן בעל 'שבט מוסר'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il



במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המלח שהבריה את המשטרה

סוחר יהודי גדול רכש סחורה רבה ממספר סוחרים, כששווי הרכישה נאמד במאות אלפי דולרים.

העסקה נראתה על פניה כטובה ומשתלמת, הסחורה הייתה משובחת, אולם הסוחר היהודי לא היה מודע לכך שהסחורה כולה הייתה גנובה!

אנשי המשטרה שנודע להם על הסחורה הגנובה המצויה במחסן העסקים שלו, פשטו אצלו ביום בהיר ללא כל הודעה מוקדמת, והחלו לחפש אחר הסחורה הגנובה.

הסוחר היהודי לא ידע את נפשו מרוב צער ויגון. כאשר נודע לו שהסחורה שרכש היא סחורה גנובה, הוא הבין היטב שלא זו בלבד שהמשטרה תחרים לו את כל הסחורה ותיקח אותה ממנו – מה שיגרום לו נזק כספי עצום, אלא היא גם תעמיד אותו למשפט. וממשפט זה ותוצאותיו היהודי פחד מאד, שכן הוא הבין שבית המשפט יגזור עליו לשלם קנס כספי עצום על כך שרכש

סחורה גנובה והחזיקה בביתו, ובנוסף ייגזר עליו לשלם סכומי כסף גדולים עבור מיסים, הוצאות משפט ועוד ועוד.

אחיו, ששמע על צרתו הגדולה, נחלץ לעזרתו ובא לפני, סיפר לי את הסיפור כולו ושאל מה ניתן לעשות במצב ביש זה.

"בפעם הבאה שהשטרים יבואו לערוך חיפוש בבית אחיך" אמרתי לו, "תקחו מלה, שאותיותיו שוות לאותיות לחם המרמז לתורה הקדושה, כמו שכתוב: "לכו לחמו בלחמי". פזרו את המלח בפתח העסק וקראו בקול גדול 'בזכות רבי חיים פינטו שיסתלקו כולם מן המקום', וכך בעזרת ה' תזכו לראות ניסים ונפלאות".

כך אמרתי לאחיו של הסוחר שביקש את עצתי בעניין.

האח חזר לבית אחיו הסוחר וסיפר לו את כל מה אמרתי לעשות. אולם הסוחר לא קיבל את הדברים והחל צועק על אחיו: "תגיד לי, השתגעת לגמרי? המשטרה גם כך כבר בדרך לקחת אותי למאסר, אתה רוצה להוסיף להם עוד סיבות לאסור אותי בעוון זלזול באנשי החוק?"

אולם אחיו, שכל רצונו היה לסייע לו, היה בעל אמונה גדול בזכותם של הצדיקים ובמיוחד בזכותו של סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ועל כן הוא לא התייחס כלל לדברי הזלזול שהשמיע אחיו הסוחר, והחליט לפעול על דעת עצמו כפי שהוריתי לו.

כשהגיעו שוב השוטרים עם המפקד שלהם לביתו של הסוחר – נטל האח מלה, השליכו על הרצפה והחל לצעוק: "בזכות רבי חיים פינטו שכולם יסתלקו מהמקום!"

השוטרים ההמומים הביטו עליו ועל מעשיו, אחר כך הביטו זה בפני זה ולא ידעו מה לומר. לבסוף פנה המפקד לשוטרים שהיו איתו ואמר להם: "בסדר, לא מצאנו כלום. בואו נלך מכאן". וְאֵל הסוחר היהודי הוא פנה ואמר: "בפעם הבאה תישמר לך מאד לבל תסחור בסחורה גנובה!"

אין ספק שנס גדול זה ארע לסוחר היהודי בזכות זקני הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ומעשה זה גרם לקידוש ה' בקרב סוחרים יהודים נוספים.

במרה מפטירין



הפטרת השבוע:

"זיעש חירום". (מלכים א; ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על גמר בניית בית המקדש בירושלים, שהוא מענין הפרשה שבה אנו קוראים על סיום והקמת המשכן במדבר.



נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

נגע דבוק בנפש

ואל יפלא בעיניך על זה, שהרי אנו רואין, כמה אנשים מדברים לשון הרע ואין להם שום נגע. ואמרו על הפסוק "שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו", שומר מצרת נפשו.

ובאור הענין הוא בספר 'נחל קדומים' שכל ענין הצרעת היה בזמן שהיה המקדש קים, מה שאין כן עתה, שאין לנו לא מקדש ולא קרבנות ולא כהן מטרה, אם היה השי"ת מביא את הנגעים על גופו, היה נשאר בטומאתו לעד, ולא היה אפשר לו להנקות מזה, על כן נשארה טומאת הנגע שבה על ידי חטא זה דבוקה בנפשו ואין בולטת על גופו מבחוץ. וזהו כונת המדרש "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו", מצרעת נפשו. כי הנגע והצרעת דבוקה בנפש.



בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

בשבת זכור כשקוראים פרשת "מחה תמחה את זכר עמלק", ובקריאת המגילה בפורים, מכים ורוקעים ברגלים למחות את שם הרשעים. וכתבו הפוסקים שאין לבטל שום מנהג או ללעוג עליו, כי לא לחנם הוקבעו.

ובספר 'מדרש אליהו' כתוב; קיבלתי כשאומרים 'ארור המן' או שמזכירין שם אשתו ובניו ומכין, שעושה הקב"ה שירגישו ההכאות כדי שיקבלו צער גדול - יען שכל הבאים לעולם, כאילו בימיהם נעשה הנס, לפי שאם נקיימה עצתו לא היו באים לעולם. לכן כל הבאים לעולם צריכים לצער, ולכן עושה הקב"ה שירגישו ההכאות שמכים בהזכרת שמם.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



מסורת החינוך במשכן העדות

**"אלה פקודי המשכן אשר פקד על פי משה עבדך
הלויים ביד איתמר בן אהרון הכהן".** (שמות לח, כא)

למילה 'משכן', ישנו ביאור נוסף; מילה זו נובעת משורש המילה 'משיכה'. והיינו, שעל כל אדם למשוך אחריו את מסורת אבותיו ולקיימה על אף כל התהפוכות שהוא עובר בחייו. וכבר כפל הפסוק את המילה 'משכן' בכדי לומר לך שבזמן שאדם לא מושך מסורת אבותיו בידי הרי שהוא מביא בכך חורבן כפול, גם על עצמו וגם על בנו הנולד לו, היות ובזה שניתק את המשכיות הדורות הוא מנע אף מבנו להכיר את דרך התורה ומצוותיה. ונראה שזהו כפשוטו חורבן שני בתי מקדש, גם של האב וגם של הבן.

מוצאים אנו כאשר קרבו ימי דוד למות הוא קורא לבנו שלמה ואומר לו: "אנכי הולך בדרך כל הארץ וחזקת והיית לאיש ושמרת את משמרת ה' א-להיך ללכת בדרכיו לשמר חוקתיו מצותיו ומשפטיו ועדותיו" וגו'. (מלכים א' ב, ב-ג). נתכוון דוד בדבריו אלו לומר לבנו שלמה שעתה הוא עומד למות וללכת בדרך כל הארץ, על כן בזמן זה על שלמה להתחזק ולהיות לאיש. ומי זכאי להיקרא בתואר 'איש'? זה המתנזר מהבלי העולם הזה ומקדיש עיתותיו ללימוד דברי התורה, כפי שנאמר בתהילים (א, א) "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה".

דוד המלך ע"ה ביודעו שהאחריות על רוחניותו של בנו תלויה בו, ראה צורך ונחיצות להשאיר בידי מסר מוצק ואיתן בטרם מותו, על מנת שבנו ימשיך את מסורת הדורות המפוארת ולא יתלה בו קיללת חורבן שני בתי המקדשות.

והנה שני בניו של יוסף, מנשה ואפרים, זכו להיכלל בכל שבטי י-ה למרות שגדלו בתועבת מצרים, ארץ המלאה זימה וגילולי עבודה זרה. כשמעיינים בדבר מגיעים לידי פליאה, היאך הצליח יוסף לחנך את בניו לתורה וליראת שמים בתוך כל הטומאה ששררה מסביב, ובפרט שהיה טרוד במלכות עד למעל ראשו.

ונראה לומר שסוד חינוך בניו של יוסף טמון בכך שהוא גידלם על מסורת אבות אבותם, שהידיעה שהם נצר לאבות האומה, אברהם, יצחק ויעקב, העניקה להם כוחות ושמירה מיוחדים כנגד הפגעים שסבבו אותם. ויעקב אבינו טרם מותו קיבץ את נכדיו בני יוסף וברכם "המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרוב בקרב הארץ" (בראשית מח, טז). ובברכו אותם ברכה זו השריש בהם יעקב את הידיעה שעליהם ללכת בדרכי אבותם שזו דרך התורה, ורק כך יזכו ששם אבותם הקדושים יחול עליהם.

ואף אני הקרוי דוד חנניה פינטו, איני מסתפק בשם זה לבדו, אלא מכנה אני את עצמי דוד חנניה בן משה אהרון בן חיים בן יהודה וכן הלאה עד אברהם יצחק ויעקב. היות ורק המשכיות המסורת שהיא כמילה 'משכן' הנמשכת משורש המילה משיכה, יכולה להעמידנו על רגלינו ולשייכנו למסורת האבות.

וכמו כן המשכן מכונה "משכן העדות", שעל כל אב מוטלת החובה להעיד לבניו על המסורת המפוארת, על מנת שאף הוא יוכל להיות חוליה בשרשרת עם ישראל וכך כל הבנים והדורות הבאים אחריו.



אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

עדות למחילה

"אלה פקדי המשכן משכן העדת". (שמות לח. א)

רבי לוי אמר: משכן העדות זה שאמר הכתוב "כי יסכר פי דוברי שקר". יסכר פיהם של אומות העולם, שהיו אומרים לישראל; כתוב שאין השכינה חוזרת אלינו לעולם, שנאמר "רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו בא-להים סלה" - אלו עד שלא עשו את העגל בא הקב"ה ושרה אצלם, משכעס עליהם היו אומרים אינו חוזר אליהם.

מה עשה? אמר להם הקב"ה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", (שמות כה) וידעו כל באי עולם שמחלתי לישראל ולפיכך כתיב משכן העדות.

(מדרש תנחומא)

גזבר נאמן

"אשר פקד על פי משה". (שמות לח. א)

שנו רבותינו; אין עושין שררה על הצבור פחות משנים.

ומשה היאך נעשה יחידי גזבר?

אלא אף על פי שהיה משה הצדיק נאמן על פי הגבורה, דכתיב (במדבר יב) "בכל ביתי נאמן הוא". קורא לאחרים ומחשב על ידיהם, שנאמר "ביד איתמר בן אהרון הכהן".

(מדרש תנחומא)

עולם קטן

"ותכל כל עבדת משכן אהל מועד". (שמות לט. לב)

היה רבי נחמיה אומר; אהל מועד שעשה משה במדבר כנגד מעשה בראשית.

יריעות כנגד שמים וארץ.

כיוור וכנו כנגד ששת ימי בראשית.

מזבח העולה כנגד כל הבהמות.

מזבח הקטרת כנגד כל הבשמים.

מנורה כנגד חמה ולבנה.

שבעה נרותיה כנגד שבעה כוכבים המשמשין את העולם. ואלו הן; שבתאי, צדק מאדים חמה נגה כוכב לבנה.

(ילקוט שמעוני)

משימת העננים

"כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו". (שמות מ. לח)

רבי מאיר אומר: שני עננים היו, שנאמר: "כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו", הרי ששני עננים היו.

רבי אלעזר בן שמוע אומר: ענן אחד היה, שנאמר "פרש ענן למסך" (תהלים קה. לט). וענן זה בעצמו היה מתחלף להם מענן ביום לאש בלילה).

חזקיה אמר: למה היה משתנה להם?

מפני הזבין והמצורעין (הצריכים לספור שבעה ימים, ולהיטהר מטומאתם) כדי שיהיו יודעין אימתי ערב ואימתי בוקר.

(מדרש שוחר טוב)

פרקים במסכת חינוך הבנים



פלגי מים

דיברנו רבות על נפלאות האהבה, זו הבאה מתוך ראיית התכונות החיוביות של הילד, גם אם עלינו להתאמץ ולתור אחר הדברים היפים והחיוביים שיש אצל הילד.

הלא כה חיבר הרבי רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, בתפילתו הנודעת - "שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם..."

התוצאה מפעולה זו, מגיעה בדרך כלל באופן מיידי. המשוב חוזר היישר מלבו של ילדינו הקט, בצורה של חיבה גלויה שמבטאת את רחשי הלב לאותה הערכה והמחמאה שאנו מגלים כלפי ילדינו.

הסיפור הבא (המצוטט מתוך הספר 'ברכי נפשי' בשם הגר"א טויסיג שליט"א שמכיר את בעל המעשה), מייטיב להמחיש את הכח העצום הטמון ברגשי הערכה כלפי הזולת, ועל אף שאיננו עוסק ברגשי הורים וילדים, לבטח נוכל להקיש ממנו וללמוד כיצד לשפר את היחסים עם הילדים בבית.

איש עסקים חרדי המתגורר בלונדון, ביצע עסקה גדולה במיוחד וקיבל את שכרו במזומן. בצאתו ממקום עבודתו היו במזוודתו סך של מאה אלף לירות שטרלינג. לאחר שצעד כמה עשרות מטרים, מתנפלים עליו שלשה אנשים, כשהם דורשים לקבל לידיהם את כל הכסף הנמצא עמו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, פגש במרוקו יהודי זקן בשם משה, ואמר לו:

"יש לך בכיסך ארבע פרוטות, תן לי פרוטה אחת, ובנותר תקנה היום כרטיס הגרלה ותרויח סכום של 900 פאסט."

מצויד בברכת הצדיק ובמצות הצדקה שנתן, ניגש משה לדוכן מכירת הגרלות, רכש כרטיס בשלש פרוטות וזכה בסכום גדול של תשע מאות פאסט.

לאחר כמה ימים, פגש משה שוב את הרב, לשאלת הרב אם הוא קנה את הכרטיס? השיב משה בחיוב.

- האם הרווחת כסף? המשך הרב לשאול.

- הרווחתי, השיב לו משה.

- וכמה הרווחת? שאל שוב הרב.

- סכום גדול - השיב.

אמר לו רבי חיים זיע"א:

"אתה לא רוצה לגלות כמה הרווחת! נכון שהרווחת תשע מאות פאסט! שיהיה לך בהצלחה."

חלפו ימים, ומשה מיודעינו שמע שרבי חיים פינטו זיע"א נפטר, ומכיון שעז היה חפצו לזכות במצוה הקדושה של הורדת גופו של הצדיק אל תוך הקבר, הוא מיהר אל בית העלמין כדי לנסות ולרכוש את המצוה היקרה הזו. אלא שהשעה היתה כבר מאוחרת, ושני יהודים אחרים כבר זכו במצוה.

משה התעצב מאוד אל לבו על שלא זכה במצוה חשובה זו, והחל לבכות.

באותו לילה, כך סיפר נכדו למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, הוא חלם שהוא עומד על הגג, ורבי חיים זיע"א אומר לו: "משה, אל תתעצב! המצוה היא כולה שלך. הקדוש ברוך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה."

אולם בתוך שניות התברר לו שהשודד בא לכאן במטרה אחרת לגמרי. הוא מנופף בידו בשטר של חמש לירות שטרלינג, ואומר ליהודי הנדהם 'הנה העודף על עשר הלירות שקבלתי ממך אתמול'...

עכשיו תפס היהודי אומץ, ושאל את השודד - הגוי שניצב לידו בפתח בית המדרש: 'אני רוצה שתסביר לי את התהפוכות שאירעו לך; אתמול רצית לשדוד אותי ולקחת את כל כספי, אחר כך הסתפקת בעשר לירות, ועכשיו אתה עוד מחזיר לי עודף?'

'תראה, פתח הגוי במונולוג מצמרר; אני כבר בן 27, ועד אתמול לא שמעתי אף פעם שאני אדם טוב. לא שמעתי שאני עושה רושם כאחד שיש לו תכונות חיוביות. אתה האדם הראשון בעולם שאמרת לי את הדברים הללו, וההרגשה שלי היתה שבאמת התכוונת למה שאתה אומר, ולא אמרת את המחמאות הללו רק כדי להרוויח את כספי. הגישה שלך שבתה את ליבי, עד שהחלטתי שלא מגיע לך שאגזול את כספי. לכן, אתמול הסתפקתי בשטר בן עשר לירות, ולאחר שקניתי מה שהייתי צריך לקנות, ונשאר לי עודף, באתי להשיב לך גם את זה' - - -

כדאי שאת דברי התשובה של הגוי נחזיר היטב אל נבכי לבנו, לפני שנשוחח בפעם הבאה עם ילדינו או תלמידינו על מעשיהם השליליים. מחמאה על מעשה טוב שנעשה במשך היום, אינה דורשת מאיתנו דבר. היא חנימית ולא עולה כסף. היא זמינה ואין שום טעם לחסוך מחמאות מהזולת וקל וחומר מילדינו שלנו.

אנשים אלה ידעו מן הסתם על העיסקה הגדולה שביצע, עקבו אחריו ובקשו לשדוד את סכום הכסף הגדול, תוך שהם מאיימים עליו מפורשות שבאם הוא לא יתן להם את הכסף, הם פשוט יהרגו אותו.

היהודי החרדי עשה חושבים, והחליט לנסות לפתוח בשיחה עם השודדים. הוא התבונן על פניהם, וראה באחד מהם את דמות 'המנהיג'. הוא פנה אליו ואמר לו במבט ישיר: 'תראה אני רואה בך תכונות חיוביות מאוד, הינך נראה לי אדם טוב ונימוסי, ואפילו אינטלגנטי מאוד; תאמר לי, בשביל מה אתה צריך את הכסף שלי?'

האיש נראה מופתע מעצם השאלה, אך הוא גם לא היסס להשיב. וכך הוא אמר: 'אני זקוק לכסף כדי לקנות משקאות ודברים אסורים! והיהודי שלנו ממשיך ושואל אותי: 'תגיד לי בבקשה, וכמה כסף עולים הדברים הללו? 'חמש לירות שטרלינג', השיב מנהיג קבוצת השודדים.

איש העסקים החרדי הוציא מכיסו סך של עשר לירות שטרלינג, הגיש לשודד, ואמר לו: הנה קח את הסכום הזה - כפול ממה שבקשת, ותעזוב אותי עם הכסף שלי לנפשי.

למרבה הנס, הדברים פעלו על ליבו של השודד, שלקח שטר בן עשר לירות שטרלינג, והוא גם הורה לשני השודדים האחרים לעזוב את היהודי לנפשו.

למחרת מגיע היהודי שלנו לבית הכנסת שלו באזור החרדי של לונדון, וליד השער הוא מבחין, לחרדתו הגדולה, במנהיג השודדים ההוא.

"הייתי בטוח שהוא בא לכאן כדי לבטל את העיסקה שעשינו אתמול, וליטול ממני את כל הכסף", יאמר אחר כך היהודי החרדי לבני משפחתו.